

møller om Folkelufafterne, og jeg troer derfor ikke, at det vilde være heldigt nu at forbigaae disse Punkter i vor Lovgivning. Det vilde meget let kunne lede til, at der her blev truffet saadanne Bestemmelser om dette Forhold, som ikke stode i fuldkommen Overensstemmelse med den engelske Lovgivnings Bestemmelser derom, og derved kunde atter afstedkommes den Slæbe, at vor Maaling ikke mere blev anerkjendt i England. Det er mig bekjendt, hvad der ogsaa er blevet gjort opmærksom paa i det andet Thing, at der i de Bestemmelser, som for Tiden ere tagne af Indenrigsministeren om dette Forhold, savnes adskillige Forrifter, som findes i den engelske Lovgivning, f. Ex. blandt Andet en Bestemmelse om, at der ved Indgangen til ethvert Folkelufaf skal være paastrevet, hvor mange Mand der maae være i samme, hvortil i den engelske Lovgivning knytter sig en Bestemmelse om, at, naar en saadan Paaskrift ikke findes, da stæer ikke Afdrag i Maalingen for Folkelufafet. Saadanne Bestemmelser ere, som sagt, ikke optagne i vor Lovgivning. Jeg indrømmer, at de meget gjerne senere kunne blive optagne hos os, og at der derved vil kunne blive raadet Bod paa denne Mangel, men det vilde dog, forekommer det mig, være heldigere, om slige Bestemmelser fandtes i selve Lovforslaget, og jeg maa derfor, hvis jeg ikke skulde modtage en fuldkomment beroligende Underretning af den ærede Minister, foretrække, enten at Lovforslaget bliver omarbejdet ved Endringsforslag til dets 2den Behandling, eller ogsaa, hvis Tiden er for langt fremrykket, til at Lovforslaget kan blive færdigt i Sessionen, naar der foretages Forandringer i det, at Sagen da bliver liggende, og at man saa indtil videre administrativt ordner det Fornødne med Hensyn til dette Forhold, for at de Fordele med Hensyn til Skibsmaalingen, der ere opnaaede, ikke atter skulle gaae tabte.

Finantsministeren: Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem, hverken i at de Erindringer, der kom frem ved den anden Behandling af denne Sag i Folkethinget, og som han idag har gjort sig til Tolk for her, ere fuldkomment berettigede overfor Lovforslaget,

eller i den Betragtning af ham, hvorefter Lovforslaget burde give sig mere af med Detailbestemmelser, end det har gjort. Det sees af Lovforslaget, at den Bestemmelse, som det egentligt, saavidt jeg skjønner, forstaaeligvis kommer an paa, nemlig det egentlige Rumindhold af Folkelufafet, er givet ved Loven af 23de Februar 1866 og overensstemmende med den Rumbestemmelse, som i saa Henseende er fastsat ved den engelske Lov af 20de August f. A., der har forandret det Grundlag, i Henhold til hvilket vore Maalingsbestemmelser ifjor bleve truffet. Hvad der egentligt kun synes at kunne interessere den engelske Stat, er, at der ikke fritages et større Rumfang i danske Skibe end i dens egne, hvormod jeg tilstaaer, at det forekommer mig at maatte være den engelske Regjering temmelig ligegyldigt, hvorledes vi iøvrigt sørge for vore Søfolk, f. Ex. om de faae Vinduer i deres Lufafet, Noget, som der nok ogsaa er truffet Bestemmelser om i England. Dette maa man meget godt kunne overlade til os selv at bestemme, og navnlig maa Indenrigsministeren, under hvem Spørgsmaalet naturligt hører, kunne tage Bestemmelse derom. Ja, hvis ikke det for ethvert Skibs Besætning forbrede Cubikindhold af Lufafet var det samme, saa var Sagen en ganske anden, men det er det, og saa forekommer det mig, at den engelske Regjering ikke vil have nogen retfærdiggjørende Grund til at nægte den Anerkjendelse, som den først er gaaet ind paa, blot af Hensyn til de øvrige Sanitetsforanstaltninger, som den maatte ansee det for ønskeligt bleve truffet for Søfolk. Hvad en Paaskrift som den af det ærede Medlem nævnte angaaer, da anseer jeg ikke en Bestemmelse derom for at være Noget, der egentligt hører hjemme i en Lov som denne. Gjøres en saadan Paaskrift fornøden og fordres den fra engelsk Side, saa ligger det jo i den Bemyndigelse, der gives Overfoldbestyrelsen, at den ogsaa kan knytte den Fordring til Skibscertificatets Udstedelse, at der skal paaskrives paa Lufafet, hvormange Folk der er Plads til. Jeg for mit Vedkommende kan ikke troe, at det skulde vække Vanstielighed i Henseende til den gjensidige Anerkjendelse, at saadanne Specialiteter manglede i Loven, naar blot, som